

i den i det Hele vel ogsaa maa staae aabent for Alle, have vi anseet det for rettest, at en Lov om Limfjordsfiskeriet ogsaa omhandlede Fiskeriet i dette Vand.

B. om Sildefiskeriet.

ad § 6 (Lov af 1857 § 7).

I denne Paragraph have vi kun foretaget en ubetydelig Sprogrettelse samt tillige tilføiet Slutningen fra § 8 i Lov af 1857, „at et Bundgarnsstaade ogsaa kunde besættes med 2 Ruser“, hvilken vi troe rettest fandt sin Plads her, hvor der formeentlig omhandles hvad der ogsaa bør gjælde for Bundgarnsfiskeriet i de umatriculerede Bande.

ad § 7.

Denne Paragraph er med den anførte Undtagelse og med en Tydeliggjørelse i Paragraphens Begyndelse samt nogle ubetydeligere Redactionsforandringer i Nr. 3, 4, 5, ganske § 8 i Loven af 1857, saaledes som den ved Lov af 4de Januar 1861 § 1 blev rettet; der er hverken af Fiskerne forlangt eller af Commissionen ellers fundet Anledning til her at foretage Forandring.

ad § 8.

I denne Paragraph har Commissionen omhandlet Bundgarnsfiskeriet i de Fiskevande, der ikke ere i privat Eie; efter den Maade, hvorpaa Fiskeriet i det Hele foresaundes ordnet ved Lov, have vi, da vi efter moden Overveielse ikke have meent at burde foreslaae en Afsvigelse fra denne Ordning, anseet det for rettest og mest consequent, at ogsaa dette specielle Fiskeri blev mere lovbundet, navnlig have vi troet, at Hovedreglerne for Opstillingen af Bundgarnet, hvorpaa det især her kommer an, burde angives i Loven, i Lighed med hvad der er Tilfældet med Fiskeriet i de matriculerede Bande; vi have formeent, at Administrationen, der kun med Banstuelighed vil kunne forklaffe sig den fornødne techniske Indsigt, bedst vil være tjent med at miste den samme i Slutningen af § 9 i Lov af 1857 givne Bemyndigelse, som ogsaa kun een Gang vides at være

benyttet, og vi have derfor, som af vor Paragraph fremgaar, foreslaaet, at den bortfalder; Fiskerne ville efter vort Skjøn ikke tabe herved.

Vi have forøvrigt indrettet vort Forslag til Besætningsmaaden saaledes, at flere Fiskere uden at skade hinanden kunne benytte et mindre Stykke Vand; derfor er i Litra a foreffrevet, at een og samme Retning fra Land skal følges under Sætningen af Garnene, og at disse ikke, hvad selvsølgelig kunde skade, maae sættes ud og ind, og derfor er ogsaa i Litra b til den næste Retning af Garnsætningen eller Lænken bestemt en efter vor Formening passende Afstand af 50 Favne; for at Silden derhos frit skal kunne passere fra den erte til den anden Lænke, have vi tillige i Litra a foreslaaet, at der skal være et frit Mellemrum mellem hvert Sæteri (eller Staae, Fuld kaldes det andre Steder) af mindst 3 Alen. At iøvrigt et saadant Fiskeri ikke maa hindre Baaddrætstader eller andre faste Redsker, for Exempel Silderuser eller Aalegaarde, antage vi for selvforstaaeligt, og derfor behøve vi neppe til Begrundelse af Litra c at bemærke Andet, end at vi, navnlig af Hensyn til at Baaddene behøve en større Plads for at udsættes, og at der tillige kun er faa passende Steder til Baaddræt, have meent at maatte sætte Afstanden til Baaddrætstaderne til mindst 100 Favne.

Sluttelig skulle vi endnu tilføie, at Ministeriets Resolution af 23de April 1859 angaaende Bundgarnsfiskeriet i Hjarbel Fjord vel fremtidig maa bortfalde, men at Vedkommende derved ingen Skade lide, da det ved vort Forslag til Besætningsmaaden af Bundgarn paa de umatriculerede Bande jo ingenlunde er forlangt, at Raden skal sættes i en lige eller ret Linie og endnu mindre i en lodret Linie mod Kysten, men kun at Garnene skulle sættes i lige Linie; Raden kan derfor fremdeles efter vort Forslag ogsaa, som efter Resolutionen, sættes i en Bue eller Fuld.

ad § 9.

Vi have troet det bedre, at Udtrykkene i den tilsvarende § 10 i Lov af 1857 „efter egen Tilskyndelse“ rettedes til: „selv strag“, da det jo kun kommer an paa, at Feilen snarest rettes og uden Bagring, medens de forstansførte